

ZNOVUZRODENIE SRDCA

ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA

NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Táto kniha je určená pre čitateľov vo veku nad 18 rokov
a obsahuje témy ako vražda, samovražda, depresia,
smrť blízkej osoby, explicitné sexuálne scény, BDSM
(prvky dominancie/submisie, zväzovanie,
trestanie, ponižovanie), znásilnenie, zhoršujúce
sa zdravie rodiča, vulgárne výrazy, scény
fyzického násilia a psychického nátlaku.

ZNOVUZRODENIE SRDCA

A. Zavarelli & Natasha Knight

Copyright © 2021 by A. Zavarelli & Natasha Knight

Original title: RESURRECTION OF THE HEART by A. ZAVARELLI,
NATASHA KNIGHT

Cover photo credit: Coverluv

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced
or used in any manner whatsoever without the express written permission
of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť
nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Albert Lučanský

Redakčná úprava a korektúry: Timea Lučanská

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-293-3

ZNOVUZRODENIE SRDCA

ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA

NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Santiago konečne získal, čo chcel. Pod
mojím srdcom rastie jeho dieťa.

Prepísal som jej osud a navždy ju k sebe pripútal.

Medzi nami sa všetko mení. Vidím v ňom viac než
len netvora, na ktorého sa hrá pred svetom. Vidím
jazvy, ktoré schováva pod všetkým tým tetovaním.

*Láska je slabosť, ktorú si muži ako ja nemôžu
dovoliť. Rozhodol som sa, že si ju nechám,
ale nikdy sa nevzdám svojej pomsty.*

Jeho posledná zrada dokazuje, že pomsta
je preňho dôležitejšia než naša láska.

Vezmem si, čo mi patrí. Za každú cenu.

Urobila som chybu, že som mu dôverovala.
Zabudla som, aké potešenie mu spôsobujú
moje slzy.

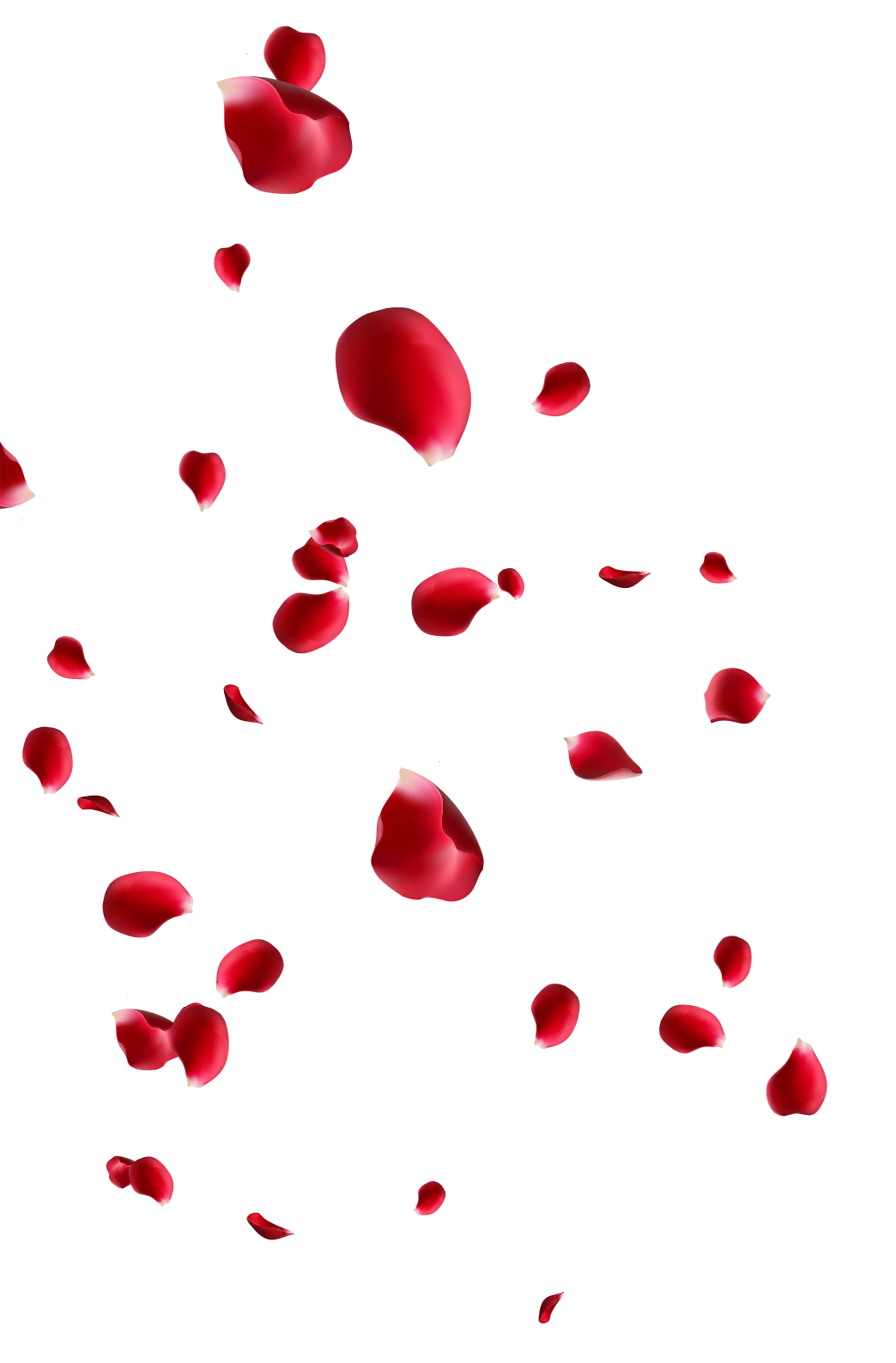
*Ked' s ňou skončím, získam to,
čo som vždy potreboval.*

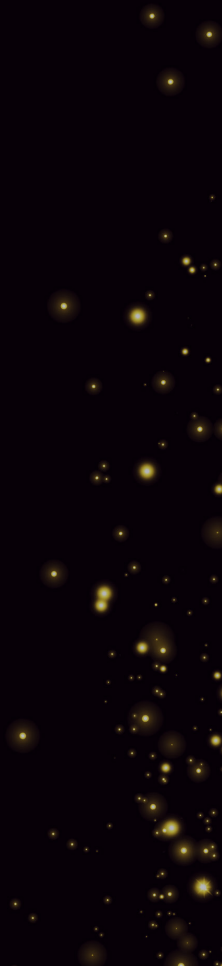
Utečiem od neho. Nemám inú možnosť.

*Ked' utečie, nájdem ju.
Vždy ju privediem späť. Jej miesto je pri mne.*

Ked' si uvedomím, že Santiago nie je jediným
netvorom v mojom svete, je už neskoro.
A za túto chybu obaja draho zaplatíme.

*Znovuzrodenie srdca je tretím a záverečným
dielom trilógie Zvrchovaní synovia.*

Malý sivý dom v Oakdale nenápadne splýva s okolitou zástavbou. Nie som tu prvý raz, no prvýkrát sa chystám prekročiť jeho prah.

Do najmenších detailov poznám jej denný režim. Kedy odchádza z domu. Kam jej kroky vedú. Aké potraviny nakupuje a ako často tankuje auto. Niet jedinej veci, o ktorej by som nevedel. A kým na hodinkách sledujem ubiehajúci čas, viem, že o pätnásť sekúnd otvorí dvere a vybehne k autu, aby odviezla syna do školy.

Stojím a čakám. O malú chvíľu sa na druhej strane dverí ozve ruch. Niečo s hrkotom spadne na zem a ona

zanadáva. Kričí na syna a hovorí mu, že už musia ísť. Kľučka sa otočí, a keď sa dvere otvoria, v náhlivosti z nich vybehne a takmer do mňa vrazí.

Z úst jej unikne tiché zhíknutie a tvár jej zaleje hrôza. Cúva späť dnu a snaží sa zavrieť dvere, aby netvora vymkla zvonku. Dľaňou do nich prudko narážim a na tvári sa mi rozťahne temný úsmev.

„Ahoj, Hazel. Dlhو sme sa nevideli.“

„Nie!“ Zo všetkých síl sa zaprie do dverí a snaží sa ma nepustiť dnu.

Panika jej preniká do každého svalu. Obzrie sa ponad plece na syna a prikáže mu, aby utekal.

„Toto divadlo nie je potrebné.“ Vrazím do dverí takou silou, až stratí rovnováhu. Keď sa zapotáca dozadu, vojdem do domu a zavriem za sebou.

Hazel ťažko dýcha a oči má doširoka otvorené. Veľmi sa podobá na svoju sestru, no s tým rozdielom, že nie je taká krásna. Nikto nie je taký krásny ako moja žena.

„Prosím.“ Ruky sa jej trasú, keď siahne po synovi, ktorý nemôže mať viac než päť rokov, a pritiahne si ho do náručia. „Nemusíš to urobiť.“

„Čo presne som sem podľa teba prišiel urobiť?“ Nakloním hlavu nabok a pozorne si ju prezerám.

Krátko sa zahľadí na syna a silnejšie ho zovrie. Je rovnako vydesený ako ona a na moje prekvapenie ma

ten pohľad znepokojí. Nikdy som sa príliš nezaoberal tým, čo cítia deti, no keďže sa čoskoro stanem otcom, mal by som sa o to zrejme aspoň pokúsiť.

„Voláš sa Michael, však?“ Klaknem si, aby sme mali oči v rovnakej výške. Dúfam, že nebudem pôsobiť tak hrozivo, no chlapec ešte pevnejšie zovrie v pästičkách látku matkinej košele. „Ja som Santiago.“

Pozrie sa na matku. Tá sa silene usmeje, no jej výraz skôr pripomína grimasu. „To je v poriadku, zlatko. Čo keby si na chvíľu vyšiel hore a zahral sa so svojimi hračkami? S pánom Santiagom sa musíme porozprávať.“

„Dobre,“ zašepká a Hazel ho pomaly pustí. Po špičkách vyjde hore schodmi, pričom niekoľkokrát zastane a pozrie sa na mňa.

Cíti, že v miestnosti je netvor. Deti také veci vycítia vždy, však? Ani moje nebudú iné. Budú sa držať svojej matky, priveľmi vydesené na to, aby sa na mňa čo i len pozreli.

Ťažko prehltne, no bolestivá hrča v hrdle sa ani nepohne. Moja žena zmizla. Vzala so sebou moje dieťa a kdesi v kútiku mysle sa mi pritom stále ozýva otázka, ktorú odmietam prijať. Či by nebolo lepšie nechať ju odísť – nechať ich oboch odísť –, aby som nikdy nemusel vidieť rovnaký odpor v očiach vlastného syna.

No môžem si tiež nahovárať, že presne po tomto som vždy túžil. Po svojej žene, ktorá čaká moje deti. Po rodine. Po dedičoch, ktorí budú niest' meno De La Rosa. Teraz však už nejde len o dedičov. Klamal by som sám seba, keby som tvrdil opak. Chcem ju späť. *Nie, potrebujem ju späť.*

„Čo chceš?“ zasyčí Hazel, ustúpi odo mňa o niekoľko krokov a upraví si oblečenie.

Keď hneď neodpoviem, začne sa prechádzať sem a tam a uvoľnené pramene vlasov si zakladá za uši. „Predpokladám, že už sú na ceste. Preto si tu, však? Chystáš sa ma odviecť, aby ma potrestali? Aký trest ma čaká? Ako zaplatím za svoj hriech, že som odišla z IVI? Nemôžem nechať svojho syna na tomto svete úplne samého...“

„Naozaj si myslíš, že by tá Tribunál dal zabiť za takú malichernú urážku?“ Neveriacky na ňu hľadím. „Podliehaš panike. Zastav sa a premýšľaj. Dýchaj. To, čo hovoríš, je úplný nezmysel.“

Krúti hlavou a chrlí zo seba ďalšie nesúvislé útržky myšlienok.

„Vedela som, že tento deň raz príde... Tušila som to. Mali sme odísť zo štátu. Lenže to už je jedno. IVI je všade, však?“ Odmlčí sa, zhlboka sa nadýchne a pokračuje: „Len do toho nezaťahuj môjho syna. O nič iné ťa neprosím. Ak ma chceš odviecť, dovoľ mi

zavolať niekomu, kto sa oňho postará. S mojimi rozhodnutiami nemá nič spoločné. Nedovolím, aby za ne pykal...”

„Hazel,“ zavrčím.

Prudko sa mi zahľadí do očí.

„Neprišiel som ti vziať syna ani ťa od neho odlúčiť. Keby si sa niekedy rozhodla vrátiť do Spoločenstva, čakal by ťa trest, no ani zďaleka nie taký krutý, ako si predstavuješ. Za týchto okolností nemám dôvod ťa udať, ak mi pomôžeš.“

„Pomôť ti?“ spýta sa a zažmurká. „Ako by som ti už len ja mohla pomôcť?“

„Povedz mi, kam by tvoj brat odviezol Ivy, keby ju chcel ukryť.“

Tvár jej zbledne, zavrtí sa a odvráti zrak. „Prečo chceš vedieť, kde je Ivy?“

„Pretože je mojou manželkou.“

„Nie.“ Z jej pier sa vydrie nesúhlas, z ktorého srší neskrývaný odpor. „To by neurobila. Ona by...“

„Nevydala by sa za niekoho, ako som ja?“ uškrniem sa. „Môžem ťa uistiť, že presne to urobila. A teraz ju musím nájsť. Nemáme času nazvyš, takže mi povedz, čo potrebujem vedieť.“

Hazel zatne sánku a pokrúti hlavou. „Aj keby to, čo hovoríš, bola pravda, nemôžem zradiť svoju sestru. Ak sa ukryla, určite na to mala dobrý dôvod.“

„Dobre.“ Otočím sa k schodisku. „V takom prípade si vezmem tvojho syna a odchádzam. A dovolím si tvrdiť, že si mala pravdu. Ešte pred zotmením k tvojmu domu dorazí celá armáda Zvrchovaných synov. Môžeš, samozrejme, skúsiť ujsť, ak si ochotná nechať tu svojho syna.“

„Ty hajzel!“ Vrhne sa na mňa, schmatne ma za ruku a pokúša sa ma odtiahnuť. „Môjho syna nikam nevezmeš.“

„Tak mi povedz, čo chcem vedieť.“ Vytrhnem sa jej a chladne sa na ňu pozriem zhora.

Pohl'adom skĺzne k schodisku a potom k vchodovým dverám. Sledujem, ako sa jej na tvári pomaly usádza rezignácia. Nemá kam ujsť. Nemá sa kde skryť. Je v pasci a uvedomuje si to. Mrhá však mojím časom a ja si nemôžem dovoliť stratiť ani chvíľu, a tak pritlačím ešte viac.

„Na rodine ti zrejme veľmi nezáležalo, keďže si ju celú opustila, no možno ťa bude zaujímať, že u seba doma mám tvoju najmladšiu sestru Evu.“

Prižmúri oči a zovrie päste. „Vyhrázaš sa mi?“

„Vylož si to, ako chceš.“ Nadvihnem obočie. „Uvedom si však jedno. Ak mi nepomôžeš nájsť manželku, všetkým vám urobím zo života peklo. Hoci už dlhší čas viem, kde si, bol som natoľko zhovievavý, že som to nikomu neprezradil. Tvoja neochota spolupracovať

však moju zhovievavosť rýchlo vyčerpáva. Máš teda na výber. Pomôž mi nájsť manželku a priviesť ju bezpečne domov, inak celá tvoja rodina bude pykať za to, čo si urobila.“

Na viečkach sa jej lesknú slzy. Odvráti sa, aby si ich utrela, a tvrdohlavo premýšľa o svojej aktuálnej situácii. Táto vlastnosť musí byť typickou črtou Morenovcov. Vďaka Ivy ju poznám až príliš dobre.

„Dobre,“ zašepká neochotne. „Pomôžem ti, no potrebujem vedieť, že Ivy neublížiš.“

„Pri mne je vo väčšom bezpečí než kdekoľvek inde.“

„To bude asi dôvod, prečo od teba utiekla,“ vyprskne Hazel.

„Strácame čas.“ Znovu kývnem smerom k scho-disku. „A mne dochádza trpezlivosť.“

Zahľadí sa na kľúče, ktoré jej spadli na dlážku, a stuhnuto sa po ne zohne. „Ešte jedna vec.“ Vzdušne zdvihne bradu. „Ako ti môžem veriť, že neprezradíš, kde sa skrývame, ani ma nevydáš, keď pôjdem s tebou?“

Dôkladne zvažujem každé slovo. Som zvyknutý vziať si, čo chcem, bez ohľadu na pocity ostatných. Koniec koncov som De La Rosa. Akýsi nepatrný zvyšok ľudskosti však vo mne túži po tom, aby mi dôverovala, pretože je sestrou mojej manželky a viem, že ju Ivy miluje. Je zvláštne priznať si túto pravdu, najmä keď

jej stále nechcem uveriť ani ja sám, no čím dlhšie som bez svojej ženy, tým je jasnejšia.

„Môžeš mi veriť, že ťa neznamám,“ odpoviem stroho. „Pretože moja manželka by mi to nikdy neodpustila a napriek tomu, čo si možno myslíš, mi na nej... záleží. Chcem, aby sa vrátila domov ku mne, kam patrí. To je všetko, po čom túžim. Nemám dôvod ťa vydať IVI, pokiaľ mi ju pomôžeš nájsť.“

Hazelina tvár trochu zmäkne. Pozorne si ma prezerá a pátra po čo i len najmenšom náznaku klamstva. Keď sa presvedčí, že hovorím pravdu, nepatrne prikývne.

„Dobre. Idem po syna. Najskôr ho musíme odviezť do školy.“

„ČO JE TO ZA MIESTO?“ spýtam sa.

Hazel zaparkuje a vypne motor. Hľadá na žltý dom, ktorý sa ničím nelíši od ostatných v okolí.

Už som si začínal myslieť, že jazdí bezcieľne a len sa so mnou zahráva, no nakoniec odbočila k výjazdu na Lafayette. Odtiaľ zamierila k tomuto domu, ako by cestu poznala naspamäť. Keď ju teraz pozorujem,

v črtách sa jej zračí melanchólia. Toto miesto očividne pozná.

„Tento dom kúpil môj otec svojej prvej manželke ešte skôr, ako od nej musel odísť,“ odpovie vážne. „Ukryla som sa tu predtým, ako som utiekla zo Spoločenstva. Dom je napísaný na Abelovu matku, takže v IVI o ňom nič nevedeli. Aspoň doteraz nie.“

„Máš kľúč?“ spýtam sa, keď vystúpime z auta a vykročíme na príjazdovú cestu.

„Nie, ale poznám kód od vchodových dverí.“

Prikývnem a idem za ňou k domu, no na príjazdovej ceste niečo upúta moju pozornosť. Hazel zastane v tej istej chvíli ako ja a zahľadí sa na červené úlomky plastu.

„Čo je to?“

Zohnem sa, zdvihnem jeden z úlomkov a prezriem si ho. Po chrbte mi prebehne mráz.

„Vyzerá to ako úlomok zadného svetla.“

„Pozri sa na toto,“ zachrčí Hazel a trasúcim sa prstom ukáže na rozdrvené čierne plastové puzdro.

Obaja pristúpime bližšie, aby sme si ho prezreli, no Hazel ho spozná prvá.

„Je to rúž.“

Pohladam prejdem po červenej šmuhe na betóne a žalúdok sa mi stiahne od nevoľnosti. Kým budem žiť, na ten odtieň červenej nikdy nezabudnem. Musí to byť

ten istý. Otázkou však je, prečo tu ten rúž leží rozdrvený na príjazdovej ceste.

„Myslíš si, že sa tu niečo stalo?“ zašepká Hazel.

„Otvor dvere.“

To je jediné, čo zo seba dostanem. Nemôžem prijať myšlienky, ktoré mi víria v hlave ako voda krúžiaca nad odtokom. Nesmiem im dať priestor. Aspoň nie dovtedy, kým nevojdem dnu a na vlastné oči sa nepresvedčím, že tu nie je.

Hazel vyťuká kód, no skôr než stlačí kľučku, chytím ju za plece a zastavím.

„Pôjdem prvý.“

Naprázdnou prehltne, prikývne a ustúpi za mňa. Vojdem dnu a na okamih zostanem stáť, aby som vstrebal všetko okolo seba. Ticho. Zatuchnutý pach. Rozhádzané veci v dome, v ktorom už dlhší čas nik poriadne nebýval.

Nikde sa nesvieti. Je ráno a Ivy by už bola hore. Stále sa však nedokážem vzdať poslednej iskierky nádeje, a tak rázne prejdem obývacou časťou, zamierim do chodby a skontrolujem každú izbu. Všetky sú prázdne. Napriek tomu prezriem priestor pod posteľami, vnútro skríň, sprchovacie kúty aj každé ďalšie miesto, kde by sa mohla ukryť. Nenájdem nič. Ani jedinú stopu. V kútiku duše však cítim, že tu bola.

„Stalo sa niečo zlé, však?“ Hazel roztraseným hlasom vysloví presne to, na čo myslím aj ja. „Niečo sa stalo mojej sestre.“

Zhlavy mi už zložili vrece, no zápästia mám stále spútané za chrbtom plastovými sťahovacími páskami, ktoré sa mi bolestivo zarezávajú do kože. Možno ma tým chcú udržiavať v neistote a zabrániť mi v pokuse o útek. Nemusia sa však obávať. Dvere do izby síce nie sú zamknuté, no von nevyjdem. Stále ich počujem a z okna schátraného prízemného domu, kam ma priviezli, vidím ich autá na príjazdovej ceste. Moje auto pred pár hodinami niekam odviezli, pravdepodobne preto, aby sa ho zbavili. Vôbec som netušila, že ho Abel stále má.

Abel. Naplánoval to tak, aby sa to odohralo práve takto? Alebo sa veci jednoducho vymkli spod kontroly?

Bolí ma miesto na hlave, kam ma jeden z nich uderel, a na spánku sa mi tvorí modrina. Asi by som mala byť vďačná, že mi netrafil oko. V žalúdku mi zaškvírka. Som hladná, hoci si teraz neviem predstaviť, že by som do seba niečo hodila.

Jeden z mužov zvýši hlas a nadáva chlapovi, s ktorým sa rozpráva vo vedľajšej izbe. Prudko sa strhnem. Všetko pôsobí chaoticky, akoby ani nemali jasný plán, a nie som si istá, či to nie je ešte nebezpečnejšie.

Začujem auto a vstanem, aby som sa pozrela z okna. Izba, v ktorej ma držia, je v bočnej časti domu, takže keď sa postavím úplne k okraju okna, dovidím na časť príjazdovej cesty. Vtom sa rozsvieti svetlo. Je slabé a zrejme ho spustil pohyb. Sledujem, ako prichádza auto. Staré nenápadné čierne vozidlo so zablatenou prednou poznávacou značkou. Predpokladám, že je to úmysel.

Keď sa však otvoria dvere a vystúpi z neho Abel, roztrasene vydýchnem a celým telom sa mi rozleje úľava. Rozhliadne sa, strčí si kľúče do vrečka a zamieri k vchodu. Len čo sa vzdiali od auta, svetlo zhasne.

„Už bolo, kurva, načasе,“ povie jeden z mužov dosť nahlas, aby som ho počula.

Pristúpim k dverám a snažím sa zachytiť bratovu tichú odpoveď. Nerozumiem mu ani slovo, no v hlasoch mužov počuť naliehavosť.

O niekoľko minút niekto znova zvýši hlas. Je to Abel. „No, tak to bude, do piče, trvať o čosi dlhšie. Neplatím vás za to, aby ste premýšľali, ale aby ste robili to, čo vám poviem. Tak na to, kurva, nezabúdajte.“

Ozvú sa ďalšie tlmené zvuky, niekto zanádáva a čosi sa prevráti. Na chvíľu sa zľaknem, že sa niečo stalo bratovi. Len čo začujem kroky smerujúce k izbe, rýchlo odstúpim od dverí a s búšiacim srdcom sledujem, ako sa otvárajú. Keď dnu vojde Abel, zaleje ma úľava.

„Abel!“ vyhrknem roztraseným hlasom.

Kým zatvára dvere, premeria si ma pohľadom. Vyzerá nahnevane, neupravené a vyčerpane. Podíde ku mne, jednou rukou ma chytí za bradu a otočí mi hlavu, aby si prezrel modrinu.

„Povedal som ti, aby si im nerobila problémy,“ povie a pustí ma.

Otriem si bradu o plece, no na koži stále cítim jeho prsty a neviem, čo mu mám na to povedať. V hlave mi víria znepokojivé myšlienky, keď si spomeniem na posledné chvíle na príjazdovej ceste. Na rúž, ktorý som našla. Na Abelovo mlčanie, keď som sa ho naň spýtala.

„Abel?“ Hľadím mu na chrbát, kým prejde k oknu a pokúsi sa ho otvoriť. Ani sa nepohne. Má na sebe košeľu a džínsy. Nepamätám si, že by mal pri vystupovaní z auta bundu, a košeľa vyzerá, akoby v nej spal. „Čo sa deje?“

Keď sa na mňa pozrie, všimne si, že ruky mám stále zviazané za chrbtom. Trochu si ma pootočí, aby skontroloval sťahovacie pásky.

„Nesnaž sa z nich dostať,“ povie. „Len si ich tým ešte viac uťahuješ.“

„Čo?“

Pohľad mu sklízne na moje brucho, akoby na ňom hľadal známky tehotenstva. Mimovoľne o krok ustúpim. Zrazu ľutujem, že som mu povedala o tehotenstve. Najradšej by som si objala brucho a chránila svoje dieťa.

„Abel?“ Stiahne sa mi žalúdok. „Prestrihni tie pásky.“ Prečo to ešte neurobil? Prečo som stále spútaná?

Znova sa na mňa pozrie. „Ešte nie.“

„Myslela som si, že mi pomáhaš.“

„Pomáham. Či tomu veríš, alebo nie.“

„Tí muži, tvoji... priatelia... mi toto urobili.“ Otočím hlavu, aby si všimol modrinu.

Zovrie pery, akoby sa mu ten pohľad tiež nepáčil. „Varoval som ťa, aby si im nerobila problémy, Ivy.“

„Odvliekli ma a natiahli mi na hlavu vrece. Myslela... myslela som si, že posielaš mužov, aby mi *pomohli*.“

„Ako som ti už spomenul, *pomáham* ti,“ zopakuje podráždene a znova skontroluje telefón.

„Tak prečo mi nemôžeš prestrihnúť tie pásky?“

Kývne smerom k mužom pri dverách. „Nechcem mať s nimi problémy. Ani kvôli tebe, ani kvôli sebe.“

V tých sťahovacích páskach to budeš musieť ešte chvíľu vydržať. Nevzpieraj sa, bude to jednoduchšie.“

„Ešte chvíľu? Ako dlho?“

„Pár hodín.“

„Prečo?“

Znova upriami pozornosť na telefón a niečo doň napíše. Neodpovie mi.

„Chcem ísť domov, Abel.“ Slová mi vyklízu skôr, než ich dokážem zadržať. Toto nie je v poriadku. Nič z toho, čo sa deje, nie je v poriadku.

Odloží telefón a spýtavo nakloní hlavu. „Domov? A kde presne je ten tvoj domov?“ spýta sa uštipačne. „V dome toho hajzla?“

Tentoraz som ticho ja. Nikdy som ho nevidela takého rozzúreného. Naprázdno prehltnem a zo všetkých síl sa snažím neustúpiť ani o krok.

„Nadrel som sa ako hovädo, aby som to dotiahol do konca,“ začne a vykročí ku mne. V očiach sa mu zrači čistá nenávisť. Spomeniem si, čo mi napadlo v nemocnici. Hoci ma Abel nenávidí, Santiaga nenávidí ešte viac. Dokázal by mi ublížiť len preto, aby ublížil jemu?

„Vieš ty vôbec, kurva, čo všetko treba zariadiť, aby sa niečo takéto podarilo? Dostať ťa z tej nemocnice. Dať ti adresu úkrytu. Vybaviť toho skurveného lekára. Vieš si vôbec...“

„Akého lekára?“ spýtam sa a náhle mnou prenikne chlad.

Znova sa mi zahľadí na brucho. Keď sa mi potom pozrie do očí, pôsobí pokojnejšie. „Robím to, čo si želáš, Ivy. Robím to pre teba.“

„Akého lekára, Abel?“ nalieham a zmocňuje sa ma panika.

„Postarám sa, aby z teba vybrali dieťa *toho netvora*.“

„Čo?“ Hlas sa mi chveje, keď z jeho úst počujem svoje vlastné slová, presiaknuté jedom.

„Veď si to povedala, nie? Že to chceš?“

„Nie. Bože, takto nie...“

„Lekár príde o dve hodiny.“

„Žiadneho lekára nechcem.“

„Zostaň, kde si,“ povie, akoby som nič nevravela, akoby moje slová odmietal prijať. „Zostaň v tejto izbe a nevychádzaj von. Je to pre teba bezpečnejšie. Počuješ ma?“

„Nechcem lekára.“ Krútim hlavou a celé telo sa mi začína triasť. „Ja nie som...“ Hlas sa mi zlomí, keď sa pokúsim vysloviť ďalšie slová. „Abel... je to dieťa.“ Narovnáam plec. „A svojmu dieťaťu neublížim.“

Vyrúti sa na mňa tak rýchlo, že stihnem iba vykriknúť. V okamihu ma chytí pod krk a pritlačí chrbtom k stene.

„Nauč sa byť, do piče, vďačná, Ivy.“ Keď vysloví moje meno, oprská mi tvár. „Mohol by som jednému z tých chlapov prikázať, aby to z teba vymlátil. Lenže neurobím to, však?“ Zakrúti krkom, až mu v ňom zapraská. V očiach sa mu zračí čosi nepríčetné.

Snažím sa nebrániť, zostať úplne nehybná a len dýchať.

„Kurva!“ Ešte raz mi silno stlačí hrdlo a potom ma pustí. Hlavou mi prebleskne, koľko hnevu v sebe skrýva. Koľko agresivity.

Ani sa nepohnem, keď kráča k dverám.

Nesmiem dovoliť, aby sa to stalo. Nesmiem ho nechať uskutočniť jeho plán.

„Je to aj moje dieťa. Nielen jeho.“

So zdvihnutou pravou pästou sa obráti tak prudko, že sa stihnem už len vrhnúť na zem. Otočím sa mu chrbtom a snažím sa chrániť svoje dieťa, skôr než urobí to, čím sa mi vyhrážal. Skôr než ho zo mňa vymláti.

„A ty si tomu bastardovi len tak rozťahla nohy ako obyčajná kurva! Choď do riti, Ivy. Takto sa to nemalo skončiť, lenže ty musíš stále všetko dojsť!“

Strhnem sa, keď udrie do steny tesne vedľa mňa. Zastaví sa až s obrovským vypätím síl, len aby sa prinútil hlasno nadýchnuť. Je rozzúrený. Tak šialene

rozzúrený, že sa úplne prestal ovládať. Zanadáva, prejde k dverám a otvorí ich.

„Abel?“ zavolám za ním, pretože to musím vedieť. On však pokračuje ďalej.

„Bol si to ty? Ty si použil ten jed?“

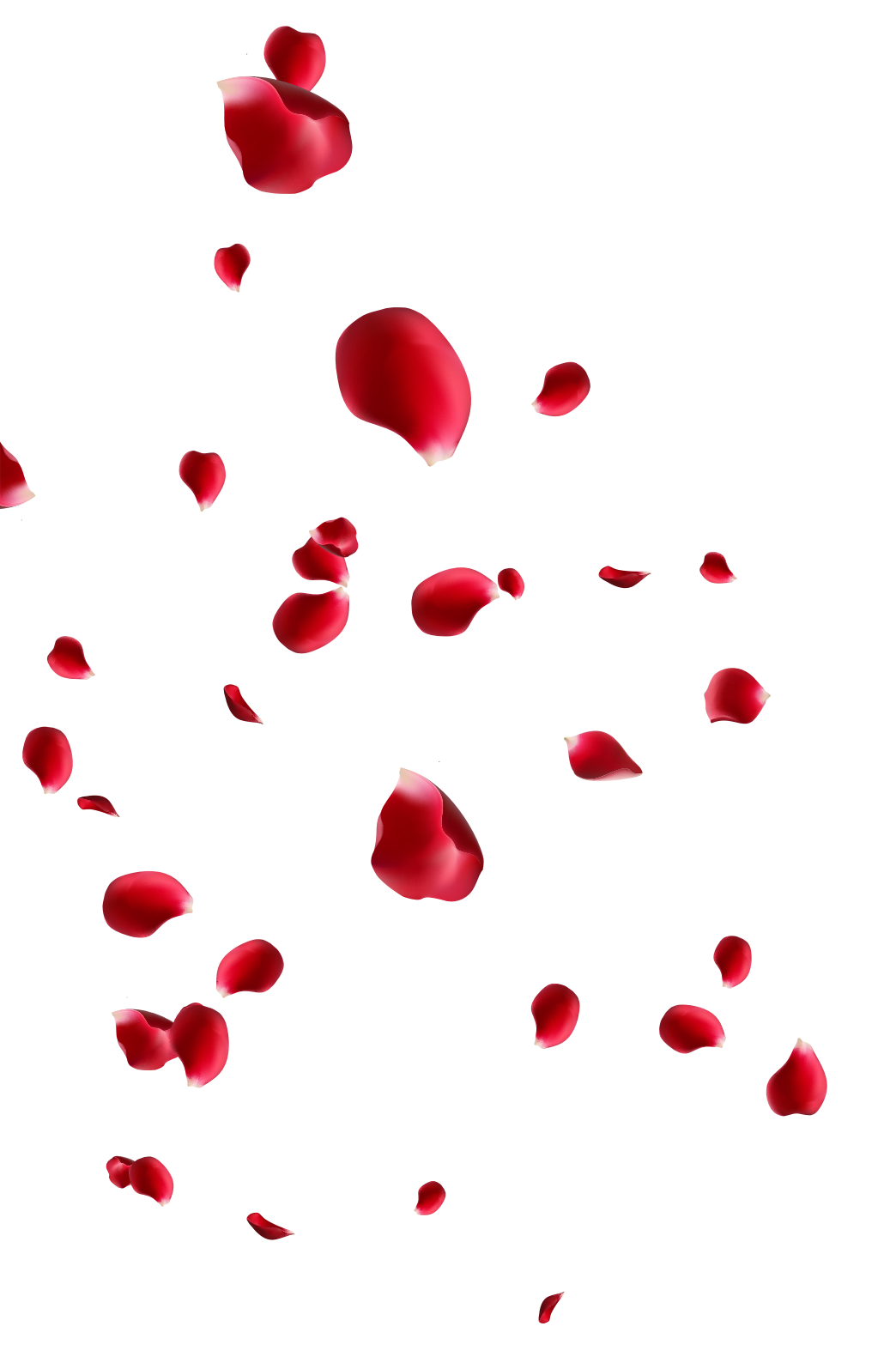
Tentoraz zastane. Viem, aké je hlúpe pýtať sa ho na to. Nemala by som, nie teraz. Nedokážem si však pomôcť.

Keď sa pomaly obráti, zachvejem sa. Tvár má bezvýraznú a oči mŕtve. V tej chvíli poznám odpoveď. Vlastne som to vedela už v tom dome. Len čo som objavila ten rúž, všetko mi došlo.

Vzápätí bez jediného slova odíde.

Nevstanem, ani keď začujem, ako sa otvoria a ztvoria vchodové dvere. Ani keď sa vonku pod mojím oknom rozsvieti svetlo s pohybovým senzorom a počujem štartovať motor. Auto kvíliko zahučí, keď prirýchlo vycúva z príjazdovej cesty.

Bez pohnutia som schúlená na mieste a pri pomyslení na to, čo príde, sa mi dvíha žalúdok. Na chybu, ktorú som urobila. Na strašnú cenu, ktorú za ňu zaplatím.

Marco zastaví auto vedľa môjho na prázdnom parkovisku pri nákupnom centre, ktoré je už dávno zatvorené. Zaparkoval som tu, aby som si utriedil myšlienky a zvážil, kde všade by som ešte mohol hľadať.

Dvakrát som sa vrátil do nemocnice a prehladal Eliho izbu. Skontroloval som bytovku, v ktorej kedysi bývala. Navštívil som jej školu aj tých pár ľudí mimo Spoločenstva, s ktorými z času na čas hovorila. Dom jej rodiny strážia. Sledujú ich všetkých. A bezcieľne blúdenie po uliciach len prehlbuje šialenstvo, ktoré sa mi vkráda do najtemnejších kútov mysle.

Abel sa nikde neukázal, čo môže znamenať jediné – musí byť s ňou. Nedokážem myslieť na nič iné

než na slová svojej sestry. Na rozhovor, ktorý náhodou začula.

Povedal, že by radšej zaživa zhníl, než aby ti dovolil oplodniť Ivy. A ak by sa ti to podarilo, sám by z nej to dieťa vyrezal.

Oči ma pri každom žmurknutí pália a režu. Pokúšam sa tú predstavu vytlačiť z hlavy. Nemôžem sa ňou zaoberať, pretože mi to neprinesie nič dobré. Najprv ju musím nájsť a raz a navždy to vyriešiť.

„Situáciu s Hazel som vyriešil,“ oznámi mi Marco. „Dvaja muži budú celú noc strážiť jej dom.“

„Dobre.“ Prikývnem a hľadím na ulicu.

„Máme ľudí všade,“ pokračuje. „Ak je niekde v týchto uliciach, sľubujem, že ju nájdeme.“

Zrejme sa ma snaží upokojiť. Jeho ubezpečenia sú však bezcenné. Abel určite vie, že proti nemu nasadím celú silu IVI. Mám k dispozícii doslova armádu. On s tým však počítal a v hĺbke duše viem, že Ivy v týchto uliciach nenájdeme. Ukryl ju na mieste, kde sa k nej podľa neho nedokážem dostať. Neodpovedal ani na jednu moju správu. Ani na tú, že jeho otec žije. Zdá sa, že ho nedokážu vylákať ani moje vyhrážky, že budem Eliho mučiť. Len tým dokazuje, že mu nezáleží na nikom a na ničom.

„Myslím si, že by ste mali ísť domov a trochu si odpočinúť,“ povie Marco opatrne. „Teraz už nemôžete

nič urobiť. Musíte sa najesť a aspoň na pár minút zavrieť oči.“

„Nemôžem,“ zavrčím. „Musím niečo urobiť.“

Sleduje, ako ma dusí vlastná frustrácia. Netuší, že zakaždým, keď zavriem oči, vidím jej tvár. Cítim na sebe jej telo. Jej vôňu. Táto spomienka ma prenasleduje, aj keď tu nie je.

Niečo sa vo mne zlomilo. Neviem to pomenovať, no cítim sa... *roztrieštený na kusy*. Až doteraz som nikdy skutočne nevedel, čo to slovo znamená.

„Musíme ju nájsť, Marco.“ Schmatnem ho za košeľu a zatrasím ním, pretože už netuším, čo iné by som mal urobiť. „Potrebujem ju späť.“

„Ja viem, šéfe.“ Zdvihne ruky, chytí ma za ramená a opatrne ma odtiahne od svojej košele. Má prísne zovreté pery, čo presne odráža moje pocity. Rovnako ako ja vie, že sa to neskončí dobre.

„Máme ešte jednu možnosť,“ povie potichu. „No nie je práve príjemná.“

„Akú?“ dožadujem sa. „Čo urobíme?“

„To dievča,“ odpovie. „Možno vie viac, než dáva najavo. Nechcem do toho zahaňovať deti, no ak ide o život...“

Má pravdu. Evangeline je kľúčová. Mohla by mi dať odpovede. Prezradiť ďalšie miesta, kde hľadať. Niečo o Abelovi. Čokoľvek.

Už siaham po kľučke, keď stuhnem a otočím sa k Marcovi.

„Neviem sa rozprávať s deťmi. Naháňam im strach.“

„To môže byť pravda.“ Kútik úst sa mu zdvihne. „Lenže jej nie. Videl som, ako sa na vás pozerá. Nebojí sa vás.“

„Nebojí sa,“ pripustím. „Je vzdorovitá ako jej sestra. Stále je však malá...“

„Rozprávajte sa s ňou ako s dospelou,“ navrhne Marco. „Možno vás prekvapí.“

EVANGELINE ešte nespí, keď Antonia otvorí dvere a odvedie ma dnu. Sedí schúlená v kresle pri okne a zamyslene hľadá von. Má len trinásť, no pôsobí ako človek, ktorého ťažia povinnosti a starosti dospelého. Uvedomím si, že Marco mal pravdu. Nikdy nemala možnosť byť dieťaťom. S takou matkou sa tomu asi ani nemožno čudovať. Veď by ju pokojne hodila napospas vlkom, len aby zachránila samu seba.

„Čo chceš?“ opýta sa a prebodne ma pohľadom, keď sa k nej priblížim.

Napriek pochmúrnej nálade mi jej nevraživá reakcia vyčarí na perách slabý úsmev.

Vytiahnem stoličku spod písacieho stola a sadnem si oproti nej. Antonia zatiaľ zostane stáť vo dverách.

„Môžeš ísť, Antonia.“

Na okamih zaváha, no potom potichu zatvorí dvere a odíde. Evangeline ju sleduje, prehltne a znova sa pozrie na mňa. Ruky má zovreté v lone, akoby sa v duchu pripravovala na blížiaci sa boj.

„Veľmi sa podobáš na svoju sestru,“ poviem jej.

Jemnosť v mojom hlase ju zjavne zaskočí. Prudko mykne bradou na znak súhlasu. „Viem. Nemusíš mi to hovoriť.“

„Myslím si, že až doteraz som si to poriadne neuvedomoval,“ priznám. „V tvojom veku musela byť presne taká ako ty. Okolitý svet ju však zatvrdil a rodičia nevnímali jej potreby. Určite to nemala ľahké, rovnako ako ani ty.“

Evangeline sa zachveje pera, hoci sa to zo všetkých síl snaží skryť. „Ty nič nevieš.“

Slzy zachytené na okrajoch jej viečok ju však prezrádzajú.

„Viem, že ma považuješ za netvora, a zrejme máš v mnohom pravdu. Tvoja sestra mi však ukázala, že dokážem byť aj niečím viac. Že som schopný cítiť

emócie, o akých som si nikdy nemyslel, že ich dokážem prežívať.“

Evangeline sa zavrúti a sklopí zrak k podlahe. Vlasý jej sklúzu okolo tváre. „Keby ti na nej záležalo, nerozplakal by si ju. Neublížil by si jej tak, že skončila v nemocnici. Toto nie je láska.“

Láska.

To slovo ma zasiahne ako guľka a v duši sa roztriešti na tisíc ostrých úlomkov.

„Nie som schopný milovať,“ priznám sa zachrípnutým hlasom. „No mám... *city*.“

Vlastný hlas mi znie, akoby patrilo cudziemu človeku, keď sa pokúšam vysvetliť svoje myšlienky dieťaťu. Cítim, že len tápem, a neviem, či som sa vôbec niekam posunul. Keď sa mi však Evangeline zahľadí do očí, slzy jej už stekajú po lícach. Ani sa ich nesnaží skryť. Odhaľuje predom mnou vlastnú zraniteľnosť.

„Každý je schopný milovať,“ zašepká. „Dokonca aj netvori. Aj oni sú stále ľudia a ľudia majú srdcia. Aj ty, Santiago De La Rosa.“

Tvár sa mi skrúti pochybnosťami. Určite ich na mne vidí. Evangeline sa však nakloní dopredu a uprene si ma meria prenikavým pohľadom, aký by dievča v jej veku vôbec nemalo mať.

„Nenávidím ťa za to, že si mi ju vzal,“ povie. „Nedovolíš mi s ňou hovoriť ani sa s ňou stretávať. A držíš

ju zamknutú ako nejakého väzňa. Mám byť úprimná? Podľa mňa si ju nezaslúžiš.“

„To sú možno... oprávnené výhrady,“ odpoviem rozpačito.

„Chcem tým povedať, že by si ju nemal hľadať. Nie, ak ju nemiluješ.“

Skloním hlavu a prstami si masírujem boľavé spánky. Neviem, čo na to povedať, no uvedomujem si, že bez Ivy nedokážem ísť ďalej.

„Evangeline, hrozí jej nebezpečenstvo,“ poviem jej. „Niekoľko ju uniesol a proti jej vôli ju niekde drží. Abel je do toho nejakým spôsobom zapletený a ty si teraz jediná, kto mi môže pomôcť. Ak sa jej niečo stane, ak ju neprivediem späť...“ Hlas sa mi zlomí. Natiahnem ruku k jej ramenu, no tesne pred ním zastanem. „Úpenlivo ťa prosím.“

Zamračí sa a nervózne si zahryzne do pery. „Ak je to pravda, tak ako by som mohla pomôcť?“

„Potrebujem vedieť, kam ju mohol Abel odviesť. Nezáleží na tom, aké bezvýznamné alebo nepodstatné sa ti to môže zdať. Môže ísť o akékoľvek miesto. Dochádza nám čas, Evangeline. Tvoja sestra je tehotná a on ju plánuje pripraviť o dieťa. O naše dieťa.“

Neveriacky na mňa vyvalí oči. „Keby to bola pravda, Abel by mi to povedal.“

„Nepovedal ti to, pretože nechce, aby si to dieťa nechala,“ odpoviem.

Mlčky sedí a niekoľkokrát sa na mňa pozrie, kým sa usiluje spracovať tú informáciu. Zrejme sa snaží rozlíšiť, čo je pravda a čo nie.

„Nemám dôvod ti klamať,“ poviem. „Nie som človek, ktorý musí podvádzať a zavádzať. Možno ti poviem niečo, čo sa ti nebude páčiť, ale klamať ti nebudem.“

Vyzývavo stiahne obočie. „Prečo bola moja sestra v nemocnici?“

„Pretože sa predávkovala aspirínom. Ak chceš vidieť jej zdravotnú dokumentáciu, mám v kancelárii kópie. Aj s dôkazom, že je tehotná.“

Pri správe, ktorú jej podám bez akéhokoľvek prikrášľovania, sa strhne a dlho o nej premýšľa. Keď znova prehovorí, hlas má tichší. „Prečo by sa Abel chcel zbaviť jej dieťaťa?“

„Pretože ma nenávidí a neznesie predstavu, že čaká so mnou dieťa.“

„Viem, že ťa nenávidí,“ prizná.

Pozriem sa jej priamo do očí, aby nemohla pochybovať, že jej hovorím pravdu. „Pokúsil sa ma zabiť, Evangeline. Najal si človeka, aby ma otrávil, a takmer som zomrel. Tvoj brat je nebezpečný a neviem, čo môže urobiť Ivy. S určitosťou však viem, že pri ňom nie je v bezpečí, a preto potrebujem tvoju pomoc.“

Prudko sa nadýchne, postaví sa a zastrčí si vlasy za uši. „Tak prečo tu ešte strácame čas? Podme ju hľadať.“

Preruší nás zaklopanie na dvere, a keď sa otvoria, prekvapí ma, že v nich stojí Marco. Prejdem mu pohľadom po tvári a hľadám čo i len náznak správy, ktorej sa tak desím.

„Šéfe.“ Najprv kývne mne, potom Evangeline. „Nie kto nechal pri vstupnej bráne balíček. Vnútri bola adresa.“

„Ivy?“ hlesnem sotva počuteľne.

Prikývne. „Zrejme áno. Môže to však byť pasca.“

Pozriem sa na Evangeline, ktorá ma už ťahá za rukáv.

„Vezmi ma so sebou,“ prosí.

„Nemôžem.“ Zamračím sa. „Je to príliš nebezpečné.“

Prebodne ma pohľadom a odstrčí od seba.

„Tak choď po moju sestru a postaraj sa, aby bola v bezpečí. Nezdržiavaj sa.“

Otočím sa a vykročím k dverám, no jej posledné slová ma sprevádzajú až von a ich ozvena sa nesie celou chodbou.

„Takže ju predsa len miluješ.“

4

IVY

Uplynie niekoľko hodín a dvaja muži odídu. Som taká unavená, že takmer zaspávam, keď vtom začujem, ako sa otvoria a zatvoria dvere auta. Kým sa dostanem k oknu, ten, kto prišiel, je už vnútri.

Čo ak je to doktor? Prinúti ma podstúpiť potrat? Spomeniem si, ako mi Chambers dal antikoncepčnú injekciu, hoci vedel, že netuším, čo to je. Antikoncepčná injekcia a potrat sú však dve úplne odlišné veci.

Neviem, či pocítim úľavu, keď do spálne vstúpi jeden z mužov – ten šlachovitý – s vreckom jedla z rýchleho občerstvenia. Úľava ma však rýchlo prejde, keď

sa na mňa uškrnie a odhalí medzeru medzi zubami. Hneď nato položí vrecko na nočný stolík. Ten a jednolôžková posteľ sú jediné kusy nábytku v izbe.

„Doktor mešká,“ povie a obráti sa na odchod. „Večera.“

„Počkajte!“

Zastane a otočí sa. Mimovoľne sa stiahnem. „Zápästia... Prosím, dajte mi dolu tie sťahovacie pásy. Bolí ma to.“

„Nemôžem.“ Znova sa otočí na odchod.

„Tak mi zviažte ruky spredu. Potrebujem ísť na toaletu a takto nemôžem.“

Vo dverách sa objaví druhý muž. Je taký mohutný, že sa musí zhrbiť, aby cez ne prešiel. „Čo sa deje?“ opýta sa.

„Chce, aby sme jej rozviazali ruky.“

„Nie, len... môžete mi ich zviazať spredu. Prosím, nikam nejdem. Naozaj potrebujem ísť na toaletu.“

„Skontroluj okno,“ prikáže obrovský muž šľachovitému a siahne do vrecka. Keď čosi vytiahne, uvedomím si, že je to vystreľovací nôž.

„Je zatreté farbou,“ potvrdí druhý muž.

„Dones mi ďalšiu sťahovaciu pásku,“ povie ten s nožom a podíde ku mne. „Postav sa.“

Poslúchnem a otočím sa, lebo predpokladám, že mi prereže pásy. On ma však chytí za ruku nad lakťom

a priloží mi nôž ku krku. Stačí, aby len nepatrne pohol rukou, a zacítim, ako mi čepeľ rozreže kožu a po krku začne tieť teplý pramienok krvi.

V očiach ma pália slzy a usilujem sa zostať úplne nehybná.

„Ak sa pokúsiš o čokoľvek, o jedinú zasranú vec, rozrežem ti hrdlo od ucha k uchu. Je ti to jasné?“

„Áno,“ podarí sa mi zo seba dostať, hoci sa celá trasím od strachu.

„Tvoj skurvený brat to posral,“ povie a drsne ma chytí za jednu ruku, kým prerezáva sťahovaciu pásku.

Druhý muž sa vráti s ďalšou páskou. Chrbtom ruky si utriem krk a na koži mi zostane krvavá šmuha. Rana však nie je hlboká. Bola to výstraha. Pozriem sa na zakrvavené zápästia so zodratou kožou.

„Bolí to, prosím...“ začnem, lenže muž s nožom si utrie moju krv z čepele do posteľnej plachty a kývne na šlachovitého, aby mi znova stiahol zápästia spredu. Aspoň ich už nemám za chrbtom.

Počujem cvaknutie vystreľovacieho noža, keď ho ten veľký zaklapne. Nato obaja odídu.

„Kedy príde lekár?“ spýtam sa, skôr než zatvoria dvere.

„Tak skoro to nebude.“

Dvere sa zavrú.

Najprv vyskúšam okno, hoci viem, že sa neotvorí. Neotvoril ho ani Abel, ani ten druhý chlap, takže pochybujem, že sa mi to podarí. Nočným stolíkom by som zrejme dokázala rozbiť sklo, lenže tí dvaja by boli v izbe skôr, než by som stihla vyliezť von. A všade by boli črepy.

Vojdem do kúpeľne a zapnem svetlo. Dvakrát zabliká a potom sa s bzukotom rozsvieti. Je to žiarivka a pripomenie mi osvetlenie v sídle. V miestnosti je šero. Všetko pôsobí tlmene a mätko. Spomeniem si na Santiagu a premýšľam, čo si asi myslí o mojom zmiznutí. Či ma hľadá. Určite áno. Vôbec neviem, kde som. Jazda z úkrytu trvala zhruba dobrú hodinu, no ani to neviem s istotou povedať. Ako ma nájde? A ak sa mu to podarí, príde včas?

Zrazu ma premôže pocit straty. Túžba byť doma. V bezpečí.

Domov. Santiagov dom. Moja spálňa, hoci mi pripadala skôr ako väzenie než čokoľvek iné.

Musí zúriť. Utekla som od neho. Vzala som mu dieťa a pokúsila sa zabiť sa, hoci som si to napokon rozmyslela. Vedela som, čo sa môže stať, keď som do seba nahádzala všetok ten aspirín. Nebolo to však vedomé rozhodnutie, ale číre zúfalstvo. Lenže z čoho pramenilo?

Z túžby po pozornosti.

Po jeho pozornosti.

A teraz sme si vzdialenejší než kedykoľvek predtým.

V hrdle cítim hrču. Pustím vodu a umyjem si ruky a tvár. Potom nechám prúd chladnej vody stekať po rozpálených zápästiach. Bolest' sa tým však iba zhorší, preto si utriem ruky o nohavice – uterák vyzerá odporne – a vrátim sa do spálne.

Vôňa jedla mi pripomenie hlad a v bruchu mi hlasno zaškvíka. Tak dlho som nič nejedla. Otvorím tašku a vyberiem z nej cheeseburger. Rozbalím ho, zahryznem sa doň, potom znova, a kým si to uvedomím, je zjedený. Nazriem do tašky, či tam nie je ešte niečo, no je prázdna. Vstanem teda a vrátim sa do kúpeľne, aby som sa napila vody z kohútika.

V tom okamihu začujem vonku rozruch. Buchot dverí auta. Z obývačky sa ozývajú hlasy.

Je to tu. Dorazil lekár.

Ponáhľam sa späť do spálne práve vo chvíli, keď sa otvoria dvere. Vojde veľký chlap a za ním muž po tridsiatke v obleku. Vo svojom obnosenom obleku pôsobí zanedbane a ošúchane vyzerá aj taška, ktorú nesie. Tmavé vlasy má ulízané dozadu a za ušami sa mu stáčajú do kučier, akoby sa už dávno potreboval ostrihať. Stačí jediný pohľad a žalúdok sa mi zovrie odporom.

„Ty budeš Ivy,“ povie a z jeho úsmevu mi naskočia zimomriavky. „Tvoj brat vravel, že máš menší problém,